

הערבים בישראל – מניכור לחיסול: בואה של אנתפאדת אל-נכבה

פרק א'

דוד בוקעי

תוכן העניינים

הקדמה והצגת הבעיה

פרק ראשון:

תסמונת הקיפוח והנאמנות – דו"ח האגודה לזכויות
האזרח

פרק שני:

תסמונת אלימות וטרור – דו"ח "ועדת אור"

סיכום:

מסקנות ומשמעויות

הערבים בישראל – מניכור לחיסול: בואה של אנתפאדת אל-נכבה

אם ישימו על כף אחת של המאזניים את כל
האידיאלים שבעולם, ועל הכף השנייה את
קיום ישראל – אבחר בקיום ישראל, כי
לא המתים יהללו י"ה...

דוד בן גוריון

יום עצמאות 2008. ערביי ישראל, מלווים במשת"פים יהודים,
נושאים את דגלי אש"ף ביום אבל על ייסודה של מדינת ישראל.

הקדמה

למען האחידות, ההגדרות במחקר יהיו: "ערבי ישראל" – אזרחי מדינת ישראל בגבולות 1967; "ערבי יש"ע" – תושבי יהודה ושומרון ועזה; "השטחים" – יהודה ושומרון ועזה. בהגדרה ערבי ישראל, הכוונה בעיקר למוסלמים ולאותם נוצרים הנוהים אחריהם. אינני מתייחס בהגדרת ערבי ישראל לצ'רקסים, לבדווים בצפון ולנוצרים המשרתים בצבא ובמשטרה, אזרחים נאמנים במעשיהם, ולבטח לא לעדה הדרוזית, שחובה על מדינת ישראל לפעול בדחיפות כדי להוציאה מהגדרה של "מיעוטים" ולכלול אותה בתוך הרוב היהודי.

הצגת הבעיה

ישראל מרובה בקבוצות מיעוט – לאומיות, דתיות, עדתיות, מגדריות, גיליות – ומרביתן חשות קיפוח ואפליה מבחינת הקצאת משאבים וקידום אינטרסים שונים. הדבר החשוב כי אין מדינה בעולם בה אין מיעוטים לסוגיהם, ובה קבוצות המיעוט אינן חשות קיפוח. מיעוטים לאומיים ודתיים צריכים לדעת שהם "לא לבד בקיפוח", ובנסיבות רבות, הם מקופחים פחות ממגזרים אחרים בכל מדינה נתונה. המערכת הבינלאומית מראה בברור, כי אין מדינת-לאום אחת על אותה טריטוריה, אלא מדינות-טריטוראליות בהן חיים מיעוטים שונים. למרות זאת, לכל המדינות הטריטוראליות יש זהות לאומית אחת ברורה ומגובשת, ומוסדות וערכים לאומיים המיוצגים על-ידי הרוב בעל הזהות הלאומית. במובן זה, המדינות הטריטוראליות הן מדינות-לאום באופן מוחלט, ואין המיעוטים בתוכן קוראים תגר על זהותן הלאומית, אלא נאבקים להשגת ערכים ספציפיים. מדינות רב-לאומיות ורב-תרבותיות מובהקות, ארצות-הברית וצרפת, הן בעלות זהות לאומית אחת וברורה ואין ערעור על זהותן הפוליטית ולא על מוסדותיהן הלאומיים. אכן, השאלה הקריטית שהמיעוטים צריכים להחליט עליה בברור וללא התחכמויות: האם הם שואפים להתערות במדינת הרוב הלאומי ולממש את אזרחותם בתוכה? הם חייבים לדעת כי אזרחות היא לתת, קודם כל לתת, להיות חלק מתוך המאמץ הלאומי, לשאת יחדיו במעמסה ובקשיים, להיות נאמן, ורק אחר-כך לקבל. זהו המבחן הקריטי של האזרחות.

המיעוט הערבי בישראל הוא ייחודי בקרב כל המיעוטים בעולם, שיש לו הרבה יותר זכויות וחירויות אזרח... אין לו כמעט לחלוטין חובות אזרח

התופעות המאפיינת את מציאות היחסים בין מדינת ישראל לבין המיעוט הערבי היא כפולה :

(א) המיעוט הערבי בישראל הוא ייחודי בקרב כל המיעוטים בעולם, שיש לו הרבה יותר זכויות וחירויות אזרח לעומת הרוב הערבי בכל מדינות ערב והאסלאם, ובעת ובעונה אחת אין לו כמעט לחלוטין חובות אזרח, ולמרות זאת הוא עדיין ממשך לזעוק על קיפוח ואפליה. זו תופעה יוצאת דופן, כאשר מיעוט הנהנה מתנאי רווחה ללא תקדים, מבקש לחסל בפועל את המציאות הזאת ולחזור לעליבות החיים של המשטרים הסמכותניים המדכאים והמנהיגות הפטריוניאלית העושקת של המשטרים הערבים והמוסלמים; לשוב לחמולתיות השבטית האנרכית העוינת המאפיינת את החברה הערבית; ולהיות חלק מהחיים הסוציו-כלכליים הנכשלים במדינות ערב והאסלאם. מדינת ישראל היא אי של חיי חרות בדמוקרטיה ליברלית, אך נראה כי האנרכיזם הערבי והשנאה הקיומית לישראל מעבירים אותם על דעתם ולא מאפשרים להם שיקול דעת הגיוני לגבי האינטרס שלהם עצמם.

(ב) ערבי ישראל מייצגים מציאות ייחודית במערכת הבינלאומית: הם המיעוט היחידי בעולם השואף לחסל את מדינת הרוב בתוכה הם חיים, ולבוא במקומה באופן מוחלט. מוכרים שלושה מצבים ביחסי רוב מיעוט: ראשית, מיעוטים המבקשים להתערות במדינת הרוב, להפוך חלק ממנה, ולזכות בזהות הלאומית שלה; שנית, מיעוטים השואפים להיפרד ממדינת הרוב, תוך קיום לאומי נפרד בטריטוריה ספציפית מובחנת ומוגדרת; שלישית, מיעוטים הרוצים לשמר את המורשת שלהם במסגרת אוטונומיה תרבותית. אך רק המיעוט הערבי בישראל קורא לחסל את המדינה היהודית על כל הטריטוריה שלה ולבוא במקומה באופן מוחלט (גינוסיד ופוליטיסייד), ורק ערבי ישראל מצהירים במפורש ובגאווה כי אינם נאמנים לסמליה הלאומיים, תוך שהם חוברים לאויביה המרים ביותר מבחוף.

ערבי ישראל: הם המיעוט היחידי בעולם השואף לחסל את מדינת הרוב בתוכה הם חיים

ד"ר עוזי לנדאו, בהיותו השר לביטחון הפנים, טען כי חברי הכנסת הערבים הם סוכני הרשות הפלסטינית,¹ ועורר עליו תגובה חריפה שלהם, במתכונת התרבותית הערבית – לתקוף, ותמיד לתקוף ולהאשים, גם אם הדבר נכון באופן מוחלט. אך עוזי לנדאו לא ראה את כל התמונה: בקרב ערבי ישראל יש לא רק סוכני הרשות הפלסטינית, אלא גם סוכני הנאצריזם בעולם הערבי; סוכני "האחים המוסלמים"; ובעבר, סוכני ברית-המועצות והקומוניזם. ברמה הפוליטית, מדינת ישראל מאוימת על-יד ארבעה ראשי-חץ מוסדיים פורמאליים מקרב ערבי ישראל – מפלגות המיוצגות בכנסת בהתאם לתפישות פוליטיות ועמדות אדאולוגיות מבחוח, ובהיותן אנטי-ציוניות ותומכות מוצהרות באויבי ישראל, הן פועלות באופן אקטיבי לחיסולה:

(א) התנועה האסלאמית, תנועת אחות לחמא"ס, ותנועת בת לאחים המוסלמים במצרים, שקיימת ביותר מ-60 מדינות, והיא התשתית הטרוריסטית של הגיהאד העולמי²;

(ב) חד"ש, בגלגולה הקודם רק"ח, התנועה הקומוניסטית, בעלת אדאולוגיה קומוניסטית-מרקסיסטית עם גוון לאומני חזק;

(ג) התנועה החילונית-אזרחית של אחמד טיבי, מקבילה לתנועת פת"ח של ערפאת, תוך קיום קשרים הדוקים עם הרשות הפלסטינית (טיבי היה חבר רשמי במשלחת הפלסטינית במשא ומתן עם ישראל), כולל הבדווים בנגב³;

(ד) תנועת בל"ד בראשות עזמי בשארה, המשכה של תנועת "אל-ארד", אשר הוצאה מחוץ לחוק בתחילת שנות ה-60, ו"הרשימה המתקדמת לשלום", שקמה בתחילת שנות ה-80, בעלת אידאולוגיה נאצריסטית פן ערבית.⁴

¹ גבי ברון, *ידיעות אחרונות*, 25 בנובמבר 2001.

² ראה כתבת תחקיר על אישיות ראד צלאח והאדאולוגיה הניאו-נאצית שלו ביחס לחיסול ישראל, ו"פלסטיין" אדמת וקף, *מוסף הארץ*, 16 באוקטובר 2001; וכך האדאולוג של התנועה, כמאל ח'טיב, "בקרוב תקום מדינה מוסלמית בכל העולם", כולל תשבחות לבן לאדן ולא-קאעדה ולהפלת מגדלי התאומים, כדרך האסלאמית הנכונה – *ידיעות אחרונות*, 9 בנובמבר 2001. ראה מספר כתבות תחקיר על פעולות ראד צלאח, שהכתובת שלהן היא בגידה, למשל, גדעון מרון, יובל קרני, *ידיעות אחרונות*, *המוסף לשבת*, 29 באוגוסט 2003; רוני שקד, *ידיעות אחרונות*, *המוסף לשבת*, 16 במאי 2003.

³ אינדיקציה למציאות זו היא הבדווים בדרום. אלה מעולם לא נחשבו "פלסטינים", לא בעיני עצמם וכמובן לא בעיני ערבי ישראל. אך בשנים האחרונות הם אימצו זהות רדיקאלית, לא רק עקב היקף נישואין מאסיבי עם נשים מעזה (עלות המוהר האפסית שלהן), והנציג הבדווי, טאלב אל-צנע, משמש גם הוא נציג אש"ף כלפי ישראל, ומוביל ביניהם בהצהרות רדיקאליות.

⁴ הראיונות הרבים וכתבות הפרופיל של עזמי בשארה מהווים דוגמא מובהקת להתמסרות התקשורת לשונא אנטישמי רצחני זה של ישראל, תוך גינוני הערצה: ירון לונדון, *ידיעות אחרונות*, 13 באפריל 2007; עופר שלח, *ידיעות אחרונות*, 15 ביוני 2001; אוריה שביט וג'ולאל בנא, *הארץ*, 13 ביולי 2001; אוריה שביט, *הארץ*, 29 במאי 1998; מיכל קפרא, *ידיעות אחרונות*, 22 ביוני 2001, ודעתו של היהודי האנטי-ציוני, דני רבינוביץ, שם; אלי קמיר, *מעריב*, 5 במאי 2000; מאיר סוויסה, *זמן חיפה*, 24 באוגוסט 2001; רמי רוזן, *כל-בו*, 7 במאי 1999. ואפילו אחיו של בשארה, מרואן, החי בפריס, זכה לכתבת צבע ענקית, רק כדי להאשים את ישראל, שהיא זו שתעמוד למשפט בינלאומי, *מעריב*, *סוף שבוע*, 21 בנובמבר 2001; וגם לדוברת היהודיה של בשארה, יעל לרר, הוקדש מקום רב: *ידיעות אחרונות*, 22 ביוני 2001; 13 באפריל 2007.

בצד הלא פורמאלי-פוליטי, ערבי ישראל הקימו עמותות בהיקף עצום ובמגוון נושאים רחב, מעין ארגונים לא ממשלתיים שיש להם שתי מטרות: **האחת** לבוא במקום המערכת המוסדית הישראלית בכל תחומי הפעילות – חינוך, רווחה, תרבות. **השנייה**, לפעול בשותפות הדוקה עם השמאל היהודי האנטי-ציוני; לשמש ראש-גשר פוליטי לתביעות להקצאת משאבים מהשלטון; להציק לממשל באמצעות תעמולה ארסית אנטי מוסדית; להונות את דעת הקהל הפנימית בישראל ולעצב את עמדות דעת הקהל במערכת הבינלאומית.

משמעות המגמות הללו, כי לא ניתן להגדיר את התארגנותם ופעילותם של ערבי ישראל כ"גייס חמישי", הגדרה שמאפיינת שיתוף-פעולה עם האויב. מטרת ערבי ישראל היא חיסולית והיא קיימת בפני עצמה, ללא קשר לאויב חיצוני. הגדרת "גייס חמישי" מתאימה דווקא ליהודים האנטי-ציוניים, אלה הסייענים-המפעילים של ערבי ישראל להשגת מטרותם החיסולית. פעילותם נובעת יותר משנאת עמם וארצם, מאשר תמיכה בפלסטינים וערבי ישראל, והדאגה לזכויות האדם. כיצד אנו יודעים זאת? עקב אי-התייחסותם למיעוטים היהודים השונים בישראל המקופחים באמת ולגורלן של עיירות הפיתוח. אולם, ההוכחה החשובה ביותר לכך שהשמאל הרדיקלי האנטי-ציוני פועל בעיקר עקב שנאת עמם וארצם, היא העובדה שקולם לא נשמע כשהפלסטינים נטבחו על-ידי "אחיהם" הערבים בירדן ובלבנון, או כאשר פלסטינים מחסלים פלסטינים, כמו בעזה, או כאשר ההמונים חיים בחרפת רעב ומשפחת פליטים אחת לא שוקמה, והמנהיגות הפלסטינית המושחתת חוגגת על מיליארדי דולר שהתקבלו מהמערכת הבינלאומית. הרדיקל היהודי נאלם דום בכל המקרים הללו ורבים אחרים, וקולו נשמע בתהודה רבתי רק כשמדובר בישראל. אכן, שינאתם לארצם היא הכוח המניע והמעודד את ערבי ישראל לפעול נגד ישראל.

תסמונת עושקים ובוכים

הביטוי המובהק לפעילות ערבי ישראל הוא "תסמונת עושקים ובוכים – דרבני ובכא סבקני ואשתקא" (הוא היכה אותי ובכה, הוא השיג אותי והתלונן). זוהי אסטרטגיית התקפית, שהאנלוגיה להבנתה היא מאמר חז"ל – "הפוסל במומו פוסל". המשמעות בתרבות הערבית - "התוקף במומו תוקף". התופעה היא תמיד החצנת האשמה, לתקוף ולא להתנצל ולא לקחת אחריות. זהו ייחוד תרבותי. תמיד לתקוף ולהחצין ולא להפנים את האשמה. כך, הם חיים ברווחה ללא תקדים (הן ביחס לתושבים במדינות ערב והן ביחס לקבוצות אוכלוסייה שלמות בישראל) על חשבון משלמי המסים בישראל, ובעת ובעונה אחת הם בוכים על "קיפוח ואומללות". המטרה היא לקבל עוד ועוד, ועדיין לא לתת דבר המתחייב מהאזרחות – מעל לכל, נאמנות למדינה בה הם חיים. האזכור שלהם את האזרחות היא רק כשהם באים לתבוע ולקבל. וכאשר הם נדרשים לתת, מיד מגיע הסרוב הגדול ועימו החצנת האשמה. מעולם לא התקיימה מערכת חד-חד ערכית כזו: תמיד רק לקבל ולעשוק, ואף פעם לא לתת דבר – ועדיין לזעוק לקיפוח ואומללות, לגזענות ולאפרטהייד. אכן, הם גילו את נוסחת הפלא להתנהלות עושקת.

תופעה זו נכונה בכל מצב. כלומר היא בשימוש יום-יומי של מנהיגי ערבי ישראל בכל סוגיה ומיקוח. כך, מיד עם פרסום הודעת ראש השב"כ כי "הקצנת אזרחי ישראל הערבים מהווה סכנה אסטרטגית לקיום המדינה"⁵, התכנסה הנהגת ערבי ישראל בשפרעם, והכריזה מלחמה על השב"כ, לאמור:

יש להערך במהירות לקראת מאבק עממי, פוליטי ומשפטי של הציבור הערבי, בשיתוף-פעולה עם ארגוני שמאל יהודיים, וכן קיום פגישות עם שגרירי המדינות הזרות, והכנת ניר עמדה והצגתו בפני האו"ם.⁶

אין ארוע והודמנות שהם לא ממחזרים את ההודעה של ראש השב"כ, כדי "להוכיח" שהם נרדפים וזכויותיהם נפגעות ובכלל זה הזכות לחייהם. כשהם מצהירים בריש גלי על עוינותם כלפי ישראל

⁵ מעריב, 13 במרץ 2007.

⁶ שם, שם.

והצינונות; כשהם מתנהגים ופועלים כאויבים לכל דבר; הם מגדירים את מטרותיהם כאויבים, וכאשר אומרים להם שהם אויבים – מיד הם עוברים למתקפה משולחת רסן נגד הגזענות הפשיסטית, וכי הם מקופחים ונתונים לטיהור אתני ואפרטהייד. זוהי תסמונת תרבותית קבועה וריטואל חוזר באיפיונו. תמיד החצנת האשמה, ותמיד הקורבניות. לא בכדי קבע אבן וראק (Ibn Warraq) בביקורתו החריפה נגד אדוארד סעיד, כי הוא לימד את הערבים את אומנות הקורבניות, ונתן להם לגיטימיות לפעולה.⁷

כך בעקבות "יום האדמה" 2008, בו הגיעו הצהרותיהם להיקפי הסתה חמורים ללא תקדים, כולל קריאות לפיגועי טרור. כאשר נשאלו לפרש דבריהם, תגובת מנהיגיהם היתה החצנת האשמה: הגזענות היהודית נמצאת בכל מקום, קיימת הסתה קשה נגדם, והם זקוקים להגנה.⁸ אכן, כמאמר נוסף של חז"ל, "טובל ושרץ בידו", הם עושקים וחומסים, אך נמצאים במתקפה מתמדת על קיפוחם; הם מתפרעים ומסיתים בהצהרות אלימות כאויב לכל דבר, אך תמיד מאשימים את ישראל בקיפוח ובפגיעה בהם. גם כאן ניתן לקבוע כלל התנהגותי – ככל שהם עושקים יותר וחיים ברווחה על-חשבון מדינת ישראל, כך הם בוכים יותר על מר גורלם. והם נעזרים בסייענים-המפעילים, השמאל היהודי הקיצוני, על מנת לגרום לנקיפות מצפון ולתחושות אשמה בדעת הקהל והציבור היהודי, כדי לקבל יותר כספים, שהרי הם עניים ומקופחים, ובעיקר, כדי להשתיק את הקולות בישראל שקוראים להתפכחות.

זו תופעה תרבותית. הם תמיד הקורבן האומלל שלא עשה דבר. והם תמיד רוצים לחיות בשלום - אך רק כפי שהם מגדירים אותו: בתוך הטריטוריה של מדינת ישראל, אך ללא מדינת ישראל. זהו המקרה המובהק של "הקוזאק הנגזל". כך קבע עלי חיידר, מנכ"ל משותף בעמותת "סיכוי לקידום שיויון אזרחי", עוד אחת מהעמותות של מכבסת המלים הערבית בתמיכת הסייענים היהודים, כי מדינת ישראל

איננה דמוקרטיה אלא סקיוקרטיה, דבר שצריך לעורר דאגה בקרב כל אדם נאור. לישראל אין סיבה להתגונן מהאזרחים הערבים. נהפוך הוא, האזרחים הערבים צריכים להתגונן מפני התפישות המעוותות המזלזלות בחופש הביטוי ובדמוקרטיה.⁹

השימוש האינטנסיבי שערבי ישראל עושים במילה דמוקרטיה הוא האינדיקטור המובהק ביותר למציאות החיים הערבית. דמוקרטיה, אין צורך להזכירה בכל הזדמנות כי היא דבר מובן וטבעי. ככל שגורם כלשהו משתמש במילה דמוקרטיה באופן נרחב ותכוף, לא צריך לחפש רבות כדי לדעת כי דווקא שם לא תימצא דמוקרטיה. זה היה המקרה עם ברית-המועצות, שהיתה "דמוקרטיה עממית" למופת, וכך יוצאת חלציה בישראל, חד"ש, ולפניה רק"ח. ערבי ישראל קלטו מהן את ה"דמוקרטיה", והם עושים בה שימוש מילולי נרחב – לטובתם בלבד. זוהי דמוקרטיה חד-צדדית באופן מוחלט. אמנם, כל המשטרים במדינות ערב והאסלאם הם משטרים סמכותניים כופים ואלימים שהדמוקרטיה לא רק שלא קיימת אצלם, אלא שאין לה סיכוי להתממש.¹⁰ אך ערבי ישראל הם דמוקרטים למופת.

⁷ Ibn Warraq, *Defending the West: A Critique of Edward Said's Orientalism*, Amherst: Prometheus Books, 2007.

⁸ ישראל היום, 31 במרץ 2008.

⁹ עלי חיידר, מעריב, 17 באפריל 2007.

¹⁰ Oliver Schlumberger (ed.), *Debating Arab Authoritarianism*, Stanford: Stanford University Press, 2007. Nicola Pratt, *Democracy and Authoritarianism in the Arab World*, Boulder: Lynne Rienner, 2007. Marsha P. Posusney and Angrist P. Michele (eds.), *Authoritarianism in the Middle East*, Boulder: Lynne Rienner, 2005.

שיטת המחקר תהיה דרך התמודדות עם שני דו"חות שפורסמו: ראשית, דו"ח האגודה לזכויות האזרח, שפורסם בדצמבר 2007; שנית, דו"ח "ועדת אור" לחקר הפרעות אשר ביצעו ערבי ישראל באוקטובר 2000. כלומר, הפרספקטיבה להבנת הסוגיות והמאפיינים של ערבי ישראל תהיה דרך הפריזמה של ועדות יהודיות, אחת ממלכתית אד-הוק, ואחת עמותה קבועה. דרך ניתוח המסקנות המופרכות של הדו"חות הללו, תוצג תמונה רחבה על "הקצנת אזרחי ישראל הערבים המהווה סכנה אסטרטגית לקיום המדינה", כהודעת ראש השב"כ,¹¹ והגורם המסית העומד מאחריהם - הסייענים-המפעילים שלהם מהשמאל היהודי.

כך, עוד לא החל יום הקרב בעזה, ב-1 במרץ 2008, וכבר למחרת היום החליט השמאל הרדיקלי להפגין נגד "רציחות הילדים שמבצעת ישראל בעזה" ולהלהיט את הרוחות. כמובן, קולם לא נשמע כל השנים על מה שקורה ביישובי עוטף עזה, שהרי מצוקות היהודים לא מעניינות אותם; קולם גם לא נשמע בכל החודשים של החיסולים ההדדיים של מאות פלסטינים בעזה על-ידי "אחיהם", בשיטות של רצח וטבח, ואלפים הנמקים בעיניים בכלא; וגם לא כאשר מובארכ "דיבר עם הפלסטינים ערבית" וסגר באלימות ובנפגעים את מעבר רפיח, וכעת מוקמת שם חומה. כך, מכתבו של סמי מיכאל מיום 2 במרץ 2008, בתפקידו כיו"ר "האגודה לזכויות האזרח", אל ראש הממשלה ושר הביטחון, מהווה דוגמא לשימוש באיום כי הם יואשמו בפשעי מלחמה. הוא מביע

דאגה עמוקה נוכח הדיווחים על המספר הבלתי נתפס של אזרחים פלסטינים אשר נהרגו עד כה בפעילות צה"ל בעזה. ביניהם ילדים תינוקות ואזרחים. ישראל מפרה באורח בוטה את הוראות המשפט הבינלאומי ההומניטרי. פגיעה ישירה ומכוונת באזרחים מהווה פשע מלחמה חמור שאומות העולם התחייבו להעניש את האחראים עליו...

זו אפוא דרכו של המשת"פ היהודי. לא מילה על הסבל היהודי; שום פעולה לעצירת הטרור הערבי; שום מהלך למנוע את פשעי המלחמה שהם מבצעים; שום גינוי לכך שהילדים משמשים במשך כל שנות האנתפאדה, "מגן אנושי" לאנשי הטרור הנפשעים, איתם הולכים לכל מקום, עימם מקיימים דיונים ושיחות, ואותם העלו על הגגות כשישראל נכנסה לעזה.¹² זו האנטישמיות החדשה. ירון לונדון:

טיעונו ההיסטוריים של בשארה מכבידים עלי, אך לא ימנעו ממני להסכים עם דרישותיו לגבי אופייה העתידי של מדינתנו ועל אופיים הנכסף של יחסה עם מדינת פלסטין. ישראל צריכה להיות "מדינת כל אזרחיה"... אופייה הציוני של ישראל יתפוגג.¹³

האסטרטגיה המעשית של ערבי ישראל.

שני אמצעים עיקריים משמשים את ערבי ישראל להשגת המטרה החיסולית, ושניהם מבטאים את העמדה הערבית הקלאסית מאז ימי מוחמד: *ג'האד תעווה*: *ג'האד* של אלימות, הסתה וטרור, *תעווה*

¹¹ בדיון מיוחד שהתקיים אצל ראש הממשלה, מעריב, 13 במרץ 2007. כבר ב-1998, הגדיר מסמך פנימי במשרד ראש הממשלה את ערבי ישראל כאיום אסטרטגי: מעריב, 21 באוגוסט 1998.

¹² Aaron Lerner, IMRA, March 04, 2008.

¹³ כוכב תקשורת וזוכה בפרס סוקולוב לעיתונאות. אנשי התקשורת "אינם מבינים מדוע דעת הקהל עוינת אותם", שהגיע לשיא במלחמת לבנון השנייה: דוד בוקעי, "בעדא בעדא נצראללה: התקשורת הישראלית ומלחמת לבנון השנייה", נתיב, 118\117, ספטמבר 2007.

של תעמולה למען האסלאם,¹⁴ בשיטות שונות של הסתרה (תקייה)¹⁵ ומתק-שפתיים. בעיני האסלאם והערבים זהו שילוב מנצח, שהוכיח עצמו היסטורית ומעשית, ומודל חיקוי ראוי.

(א) אלימות לאומנית מתפרצת של הפרות סדר ופרעות בארועים שונים, ולמרות זאת לזעוק מרה, בסיוע השמאל היהודי, להפוך אותם קורבן לפגיעה "באזרחים שלווים שלא עשו רע, ורק מחו באמצעים דמוקרטיים על קיפוחם והגזענות נגדם";

(ב) תעמולה שקרית בכל ערוץ ופעולה תוך הטלת האשמות מעוותות נגד מדינת ישראל כמדינה יהודית. המלים שחוזרות ונשנות בתכיפות של נשימה סדירה, הן: קיפוח, אפרטהייד, גזענות, פשיזם, טיהור אתני. והדבר נעשה ללא בוש, בריש-גלי, תוך עיוות ללא תקדים של המציאות.

במשך השנים הקימו ערבי ישראל "מכוני מחקר" ו"מרכזי פעילות" מגוונים, שיש להם מטרה אחת – לפעול נגד מדינת ישראל ולקעקע את יסודותיה כמדינה יהודית, באמצעות פרסום "נתונים" ו"מחקרים" על מצבם – באמיתות של פראבדה. תחת שמות "מכובסים" כמו עדאלה (צדק), מוסאווא (שיוויון), תעאיוש (דו-קיום), פועלת מערכת פוליטית משומנת המכוונת להשגת מטרות הפוכות לחלוטין: לא רק לא להשתלב ולא להשיג שיוויון, ולא רק לא לחיות בדו-קיום, אלא דווקא לחסל ולהרוס כל מה שהוא יהודי. התביעות להשתלבות אינן להפוך חלק איטגרלי ממדינת ישראל היהודית-ציונית, אלא לפרק אותה מבפנים. ההפרכה היחידה, המבחן היחיד לקביעה כי ערבי ישראל שואפי שיוויון תהיה בהצהרתם כי המטרה היחידה של העמותות והמכוונים והארגונים היא להשתלב במדינה היהודית-ציונית ולפעול במסגרתה ועל פי חוקיה להשגת מטרותיהם האזרחיות. כפי שנראה, מהדוגמאות שיוצגו, כי המטרה היא הפוכה באופן מוחלט – חיסול עם ומדינה.

הדו"חות הרבים המופקים, מפורסמים בעברית ובערבית, אך עיקר חשיבותם בפרסום באנגלית, ובהפצתם לכל הגורמים המעצבים במערכת הבינלאומית. זו המגמה כאסטרטגיה רבתית: לפרסם מסכת שקרים עוד ועוד; להשמיץ ולהעליל עוד ועוד; להשתמש בביטויים מהעידן הנאצי עוד ועוד¹⁶ – כדי להביא לשינוי תפישתי במערכת הבינלאומית כלפי מדינת ישראל. אם ערבי ישראל נמצאים במצוקה כה נוראית, בפגיעה עמוקה ובסיסית בחייהם ובזכויותיהם; אם מבוצע בהם ובאחיהם ערבי יש"ע רצח-עם וטיהור אתני – מן הראוי שיקבלו חסות בינלאומית וסיוע חיצוני, שהרי חייהם עומדים מנגד ואומללותם זועקת לשמיים. לכן, המדינה היהודית ניכרת בעיוותים הגזעניים של דרום-אפריקה, והיא מחויבת להיעלם מן העולם.

האסטרטגיה הזאת מוכיחה את עצמה בהצלחה רבתית, ומביאה להעברה מסיבית של חלק ניכר מהסיוע הכספי הבינלאומי לערבי יש"ע, על חשבונם של מאות המיליונים העלובים והאומללים בעולם, אשר באמת ראויים לסיוע זה. אך מעבר לסיוע הכספי האדיר שניתן להם, ומועבר לשחיתות ולטרור, האסטרטגיה המדינית זוכה להצלחה רבתית, עקב שימוש אינטנסיבי בכמה מגמות, תוך ניהול תעמולה כוזבת:

¹⁴ David Bukay, *From Muhammad to Bin Laden: Religious and Ideological Sources of the Homicide Bombers Phenomenon*, New Brunswick: Transaction, 2007, pp. 9-44.

¹⁵ סורא 3 פסוקים 28-29.

¹⁶ שתי הדוגמאות האחרונות הן: חה"כ טאלב אל-צנע, שהישווה את הצעת החוק האוסרת ביקורי אנשים במדינות אויב לחוקי נירנברג, *ישראל היום*, 2 באפריל 2008; ודברי חברי הכנסת הערבים לאחר הריגת הילדים בעזה, כי זה"ל אינו פחות גרוע מנאצים, וכי ישראל מנהלת מלחמת השמדה נגד האזרחים הפלסטינים ורוצחת אותם. הרג הילדים הנמשך הוא פשע מלחמה נתעב, טען חבר הכנסת אחמד טיבי, *ישראל היום*, 30 באפריל 2008. כמובן, שהילדים נפגעו ממתען של הגיבורים הפלסטינים, כמו משפחת גאלייה בחוף עזה.

א) כאילו היתה בהיסטוריה, אפילו החדשה, ישות מדינית הקרויה מדינה פלסטינית, שהתקיימה בעצמאות לאומית בין מדינות ערב;

ב) כאילו התקיים, גם בהיסטוריה החדשה, עם פלסטיני שישב בארצו וניהל את חייו הלאומיים על אדמתו, וכאילו בהיסטוריה של ישראל כיום חיו ערבי ישראל כישות מדינית לאומית ברווחה ובשפע מזה דורות;

ג) כאילו אין עם יהודי, אלא קולוניאליסטים-גזענים מאירופה, שאין להם אפילו קשר עם היהודים האמיתיים שנכחדו במהלך ההיסטוריה. אלה הקרויים יהודים כיום כבשו ארץ נושבת ועם משגשג, והשתלטו בתהליכי קולוניזציה אכזריים על טריטוריה תפוסה וגרשו עם ממוולדתו והפכו אותו לפליטים.

ד) כאילו ישראל אינה רק מקפחת ומאמללת את חייהם וגוזלת את אדמתם, אלא מבצעת בהם טיהור אתני ורצח-עם. מכאן החצנת האשמה של הפלסטינים כלפי אירופה – שצריכה לשנות את מדיניותה ותפיסותיה ולסלק את העיוות הזה שקוראים לו ישראל, שאירופה אחראית להקמתה. היא השמידה את היהודים, ומתוך רגשי אשמה הקימה להם מדינה, על האדמה הערבית. כעת היהודים מבצעים בעם הפלסטיני אותם מעשים שביצעו בהם הנאצים. לכן, זו בעיה שנוצרה על-ידי אירופה, ועל אירופה לתקנה.

אך התופעה החמורה בכל תעמולת הכזב של ערבי ישראל היא הנטייה, בסיוע התקשורת, לזלזל במשמעויות המגמות הללו, והשפעת הפרסומים המסולפים על המערכת הבינלאומית ומדיניותה. השמאל היהודי שב ומחדיר בדעת הקהל כי ישראל חזקה, והחזק יכול לוותר; כי אין איומים מהותיים על קיומה של ישראל, והכל פרנויה; כי צריך לנשך שפתיים ולהמשיך בוותרים; וכי צריך להילחם בטרור כאילו אין תהליך מדיני.

ערבי ישראל פועלים באותם דפוסים אסטרטגיים שעוצבו על-ידי ערפאת כבר ממחצית שנות ה-70. נקבע שימוש בשתי זרועות להשגת המטרה החיסולית: זרוע הטרור, כדי להתיש את החברה בישראל ולערער את רוחה; והזרוע התעמולתית, להביא לדה-הומניזציה ודה-לגיטימציה של ישראל במערכת הבינלאומית. אלה מבוצעים כאמור בסיוע של השמאל היהודי האנטי ציוני, ואולי הוא בכלל נתן את ההשראה לכך.

זו האסטרטגיה המועדפת, משום שהיא אפקטיבית יותר במערכת הבינלאומית, ומשום שהערבים למדו כי בתחום זה מדינת ישראל מתנהלת בהפקרות מוחלטת, וקרובה מתמיד למצב של מלחמה פנימית, בלא שפיתחה כלים להתמודדות אפקטיבית.

מדינת ישראל נותרה באסטרטגיה של הדורות הקודמים: טיפוח צבא גדול שמיועד ללוחמה קונבנציונאלית; העדר חשיבה יצירתית ואפקטיבית בנוגע לפיתוח אסטרטגיה נוגדת-טרור; חוסר אונים תפעולי בהגדרת המטרה, שהיא ניצחון מוחלט וללא סייג על הטרור, דבר שהוא גם אפשרי וגם מחויב; ומאבק נוגד-תעמולת שטנה תוך תביעה לאזרחות נאמנה. התופעה המדהימה, כי מרבית המדינות במערכת הבינלאומית ניצחו את הטרור לסוגיו: הניהיליסטי (באירופה, ביפן ובדרום-אמריקה); הלאומי (באירופה, ברוסיה, הכורדים במזרח התיכון); והאסלאמי-ג'אהדי (מצרים, סוריה, עיראק של צדאם חוסיין, ואפילו סעודיה, מאז 2005). ישראל עושה מעט שהוא בלתי אפקטיבי כדי לנצח את הטרור; הופכת אותו בפועל לקרב התשה של שפיכות-דמים מיוסרת שיימשך שנים רבות אל תוך העתיד; ומעלה תרוצים מפתיעים בכסילותם, כמו "את הטרור ניתן לחסל רק במשא-ומתן מדיני". את הטרור מחסלים אך ורק באמצעות לוחמה צבאית אפקטיבית, בעוצמה של נחישות ומחויבות. ההצלחות של ישראל בחיסול ארכי-טרוריסטים, מחסן סלאמה ועד עמאד מוגנייה, דווקא מבטאות את היכולות הפטנציאליות של ישראל, אך הן רק מדגישות את חולשת הרוח של מנהיגיה בפעילות אפקטיבית מול הטרור היום-יומי. דבר זה נכון גם באשר לקביעת מדיניות נחושה ומחוייבת באשר להעמדת ערבי ישראל על מקומם, כאזרחים במדינה היהודית.

מה שמאפיין את ערבי ישראל, הוא מנטאליות התנהגותית של רוב, למרות שהם מיעוט, ואילו ליהודים בישראל יש עדיין מנטאליות התנהגותית של מיעוט, למרות שהם רוב. היהודים והערבים מגיבים לטראומות העבר: היהודים לטראומות הגלותיות שלהם כמיעוט נרדף, ולא יודעים כיצד לטפל בתביעות הערבים; והערבים מגיבים לטראומות העבר האסלאמי המפואר, ולכן הכול מגיע להם, במקום להסתגל למצב שהם מיעוט לאומי במדינה יהודית. תופעה זו מוחמרת, משום שכערבים וכמוסלמים, הם אינם יכולים לחיות כמיעוט מדיני, לבטח לא תחת שלטון של יהודים, שמבחינתם הם אינם עם ולא לאום, אלא רק דת חסות (ד'ימה), על האדמה האסלאמית.

* * *

אום אל פחם. צילום: מיכאל יעקובסון

העובר לאור ביום בנחל עירון רואה לפניו שטח מאוכלס בצפיפות. הנוסע על הכביש בערב מופתע ממעט האורות. על פי הערכה מוטה כלפי מטה שני שליש מן הבנייה הערבית בישראל מתבצעת ללא רישיון ועל כן לא חוברה לחשמל.

מאחר וכל אחד מן הבתים מאוכלס במשפחה אחת, שטח המגורים לנפש במגזר הערבי – קריטריון מובהק המעיד על רמת חיים – כפול מזה של היהודים בישראל.

פרק ראשון:

תסמונת הקיפוח והנאמנות – דו"ח האגודה לזכויות האזרח

דו"ח האגודה לזכויות האזרח, שפורסם בתחילת דצמבר 2007, מוכיח את העקרונות המנחים את מחברי הדו"ח. סקירה קצרה של העומד בראשה וחבריה; ניתוח ה"תחקירנים" וה"מחקרים" של העמותות עליהם מתבססת האגודה; ההתייחסות לנושאי השאלות ונשאלים – אלה קובעים מהו סדר היום הפוליטי-אדאולוגי שהאגודה מובילה. עמודי הדו"ח מוקדשים לפגיעה בזכויות הערבים, ובשם הצדק הצרוף אין אפילו שורה אחת על הפגיעה בזכויות היהודים, הטרור והאלימות שהם מנת חלקם, והאיומים הקיומיים שהם חווים. מבחינתם, זה ברור כי היהודים צריכים לספוג את הטרור הבלתי אנושי הנפשע ביותר בהיסטוריה ולהחריש, ולעומת זאת, כל תגובה של ישראל מהווה פשע נגד האנושות. המסמך משופע במראי מקומות ובציטוטים, כאילו מדובר במחקר מדעי, אך כל הנתונים, העדויות והמסמכים לבטח המסקנות משוללי תוקף, מעוותים ומסולפים, ועושים פלסטר לכל מדע בסיסי.

וכך קובעת האגודה: קיימת "עלייה בתחושות השינאה בציבור היהודי, הצעות חוק גזעניות בכנסת, השפלה בנמלי התעופה, הגבלת חופש הביטוי ואפלייה תקציבית". ומה ההוכחות ל"גזענות" זו?

למעלה מ-50% מן הישראלים היהודים הצהירו, כי הם לא מסכימים לגור עם ערבים, תומכים בהפרדה בין ערבים לבין יהודים במקומות בילוי, מתנגדים לצירוף מפלגות ערביות לממשלה ותומכים בהגירת הערבים מהמדינה.¹⁷

והרבה יותר מכך, הנוער היהודי גזעני-פשיסטי, והשקפת עולמם

ספוגה בסטריאוטיפים גזעניים: למעלה משני שלישי מבני הנוער סבורים, כי הערבים לא חכמים, לא משכילים, לא תרבותיים, לא נקיים ואלימים. בשנת 2006 נרשמה עלייה של 26% באירועים גזעניים כלפי ערבים... עלייה חדשה של כמעט 100% בתחושות השינאה, שמביע הציבור היהודי כלפי ערבים.

ומדוע זה קורה? כיצד זה הערבים, אשר חיים כבני-חורין ובעלי זכויות וחירויות אזרח מוחלטות בארצותיהם הדמוקרטיות למופת, זוכים לאפלייה ולקיפוח נוראיים דווקא במדינת היהודים הגזענית? הנה דבר האגודה:

הבניית מציאות סטריאוטיפית, לפיה הערבים הינם גורם שלילי ומאיים, ולרוב הם מודרים כליל מהשיח הציבורי השולט בחברה הישראלית. בכנסת מועלות הצעות חוק, המגבירות את הדה-לגיטימציה של האזרחים הערבים: התניית זכות ההצבעה וקבלת קצבאות בשירות צבאי או לאומי; חיוב שרים וחברי כנסת להישבע אמונים למדינה יהודית; הצעת החוק הקובעת, כי אדמות קק"ל, המהוות 13% מקרקעות המדינה, יוקצו ליהודים בלבד.

הנה הבעיה במלוא עוצמתה. השימוש של האגודה בביטוי "גזענות" הוא חסר שחר. האם יהודים אשר חוששים מדוברי ערבית זו "גזענות", או אולי זהו פחד של אזרחים שומרי חוק מפורעים אלימים? האם אלה שלא רוצים לבלות עם דוברי ערבית הם גזענים, או רק במקרה הם חוששים מרוצחים באמצעות התאבדות דוברי ערבית? האם מי שחושש לשמוע את הביטוי, "אללהו אכבר", בו משתמשים הפורעים האלימים בעת הרציחות באמצעות התאבדות הוא גזען, או אולי זהו פחד הקורבן מפני הפורע הרצחני המסתובב ברחוב?

¹⁷ אך דן מרגלית מעלה את התהייה: "מי אחראי להסתה?" הוא מציע לקיים "סימפוזיון ערבי-ערבי" כדבריו לדון בתרומת ערבי ישראל לבעתה ולפחדים של היהודים מקיום קשרים עימם, כולל התבטאויות חברי הכנסת וההנהגה הערבית והצפוף הארוך שלהם כלפי שלטון החוק, המדינה ומוסדותיה, מעריב, 12 במאי 2006.

אך צריך לקבוע, כי הם לא אשמים, אלא התקשורת הישראלית המפרסמת את דברי הבלע שלהם בכותרות ענק סנסציוניות, ובכך מקבעת את "האמיתות" של הדו"ח בנוגע לאשמת ישראל, במקום להראות מי הם מעלילי העלילות ומרעילי הברורות. דו"חות האגודה, ועוד מאות כמותן, והתחקירים של עמותות וארגונים כמוה, צריכים להיות מתוייגים כחומר גזעני שאינו ראוי לפרסום ואיזכור, ובכך להיזרק לפח הזבל, כי שם בדיוק מקומם. אך התקשורת חסרת האחריות, במקום לבדוק – ממחזרת, ובמקום לחקור – מפרסמת; ובמקום להוקיע – מעניקה להם כותרות ראשיות בצבע. זו התקשורת וזו דרכה, כשהיא קוראת לרוצחים באמצעות התאבדות – מתאבדים; לתנועות הגזעניות של השמאל הרדיקלי – תנועות שלום; להפגנות של אנרכיסטים יהודים מהרסי מדינה – מצעדי שלום; לרוצחי ילדים ואזרחים – אקטיביסטים; ומצטטת מיד את תגובות "שלום עכשיו". המגמה ברורה. התקשורת מעניקה ל"דוברים" למיניהם פרסום חופשי חנם בהיקף ללא תקדים, ומוסיפה עוון על פשע, כשהיא משדרת את כל דברי הבלע של האויב הערבי. מצלמת הטלוויזיה משדרת באופן מיידי, בעוד הדם היהודי שפוך, את תמונות וקולות "המתאבדים" ודובריהם; את "הצוואות" שלהם; את "סוכות האבלים" של משפחותיהם; ונותנת לתומכיהם ולשונאי עמם ומדינתם תהודה פרסומית ללא תקדים. ברגותי, רוצח שנידון לחמישה מאסרי עולם, ויכול היה לקבל 33 מאסרי עולם, על-פי כתב האישום המקורי, הוא הגיבור, המנהיג המתון, המושיע שיביא שלום ומזור לכל הפצעים. חובה לשחרר אותו מיד, כי רק הוא יביא את השלום המיוחל ועם שחרורו, ישראל והערבים ירקדו הורה-דבקה יחדיו. יש לקבוע ברורות, כי ללא הפרסום בתקשורת, לטרור היו פנים אחרות לחלוטין. הוא לא היה מגיע לממדי איומים על הקיום האסטרטגי של מדינת ישראל, ולבטח לא היה צובר עוצמה תפעולית ואהדה רחבה כאסטרטגיה מצליחה.¹⁸

אולם לשיאי הגיחוך מגיעה האגודה כשהיא דנה ב"זכויות האדם בשטחים". קיימת...

פגיעה והרג של אזרחים, הגבלות תנועה ומחסומים, מעצרים מינהליים, הפקעת אדמות, מניעת גישה לאדמות, הם אך מקצת מהתופעות המהוות חלק ממציאות היומיום של פלסטיני תושב השטחים הכבושים. מתחילת השנה נהרגו בשטחים כ-300 בני אדם, וכ-8,700 פלסטינים מוחזקים ע"י כוחות הביטחון, מתוכם מעל 800 במעצר מינהלי. 50% משטחי הגדה המערבית חסומים בפני תנועת הפלסטינים. צה"ל מחזיק כ-50 מחסומים קבועים בגדה, ומדי שבוע נצפים כ-130 מחסומי פתע נייחים. כ-311 ק"מ של כבישים מרכזיים אסורים לתנועת פלסטינים או שתנועתם מוגבלת. 80% מגדר ההפרדה הוקמו על אדמות פלסטיניות. חברון עיר רפאים: כ-40% מהדירות הסמוכות לנקודות ההתנחלות בעיר ננטשו, ולמעלה מ-70% מבתי העסק עומדים ריקים. לפחות 440 בתי עסק סגורים בצווים צבאיים.

אתם הבנתם? יש תושבים שלווים, שלא ביצעו טרור ואלימות מימיהם, שרואים יהודים ומברכים אותם לשלום באהבת אין-קץ, ואותם יהודים נוראיים, במקום להשיב באהבה, מבצעים בהם טיהור אתני ואפרטהייד רצחני. ואותם "300 בני-אדם נהרגו" סתם כך בדם קר. טרור? אלימות רצחנית? פוגרומים? לינצ'ים? אצל הפלסטינים? חלילה! זה רק היהודים.

ומיד, במקום לבדוק את עצמם, ומעלליהם והשטנה שהם מפיצים, קפצו חברי הכנסת הערבים בקול תרועה רמה: ח"כ נדיה חילו מסרה, כי

הדוח הינו חמור ביותר ומצביע על שיאים חדשים של נגע הגזענות שהולך ומתפשט במהירות מסחררת ועלול להשמיד כל חלקה טובה בחברה הישראלית. זוהי פגיעה וכרסום ביסודות הדמוקרטיה.

¹⁸ ראה, למשל: דוד בוקעי, "התקשורת הידיד הטוב ביותר של הטרוריסט", נתיב, 93, ספטמבר 2003. דוגמא אחרונה היא הביקור של טלי פחימה במשפחת רוצח הילדים המתועב, במזרח ירושלים, במרץ 2008. מיד היא קיבלה בתקשורת צילום תקריב של דמותה, ודיווח וניתוח של אמרי השפר שלה. את מי מעניינת רודפת הפרסום הגזענית הזאת? מדוע התקשורת נותנת לה מקום? מתי קיבלו יהודים טובים, התורמים לכלל, היקף כזה של פרסום? האם התקשורת באמת איננה מבינה מה המשמעות המעשית של התופעה הזאת לעידוד הטרור?

ח"כ אחמד טיבי :

הגזענות הפכה להיות זרם מרכזי בחברה הישראלית. אי השוויון הוא מדיניות מובנית של המדינה כביטוי להגדרה של מדינה יהודית ואתנוקרטית. החברה הישראלית נגועה באפליה מכף רגל ועד ראש.¹⁹

אין ספק כי חברי הכנסת ויתר המנהיגים הערבים הביעו את ההצהרות הללו גם בזיקה ברורה ובידיעה עמוקה כי במדינות ערב והאסלאם, חמישים ושש במספר, זכויות האדם וחירויות האזרח נשמרות ומופעלות להפליא; ורמת חיי האכלוסייה היא לעילא ביחס לערבי ישראל; והחברה ברשות הפלסטינית כה שוחרת שלום, שכל הזוועות על הנעשה בעזה של חיסול מאות פלסטינים על-ידי אחיהם – בהוצאות להורג פומביות; ביריות בעורף מאקדחים או במכונות ירייה ואחר-כך בוידוא הריגה; ב"הצנחה" מכמה קומות כשידיהם ורגליהם קשורות, כדי לשבור את עצמותיהם שלא ימותו מהר, כדי להמשיך ולהצניח אותם; בשריפתם בבורות לאחר ששפכו עליהם דלק – אלה סתם המצאות פרועות, והסרטים המצלמים זה סתם פיברוק. רק ישראל עושה כל זאת.

כיצד אנחנו יודעים? זה פשוט – "האגודה לזכויות האזרח" לא ביצעה שם "תחקירים"; והיא לא הביאה משם "עדויות"; וה"עמותות", שרק האמת לנגד עיניהן, ולא ביצעו שם "סקרים". גם אין צורך בכך, שהרי אין חברה שוחרת שלום יותר מהחברה ברשות הפלסטינית; ולא הם אלה וערפאת בראשם שהמציאו ולימדו את המערכת הבינלאומית סוגים מגוונים של טרור נפשע; והאיש החשוב ביותר של הג'יהאד העולמי, הוא רק במקרה עבדאללה עזאם, פלסטיני יליד הכפר סילת אל-חרתייה, ליד ג'נין; ואחד הרוצחים השפלים שביצע שחיטות באינטרנט הוא רק במקרה אבו מוצעב אל-זרקאווי, פלסטיני מזרקא.

ללא שמץ של אפולוגטיקה צריך לקבוע: מעולם לא התקיים משטר ליבראלי וחופשי, שומר זכויות אדם וכבודו, כמו מדינת ישראל כלפי מיעוטיה – למרות האיומים הקיומיים ללא אח ורע בפניהם היא עומדת, ובזיקה לדבריהם, מעשיהם, מטרותיהם ולפעילות שלהם. ניתן לבדוק זאת על-פי כל קריטריון, ובהשוואה להיסטוריה של עמים ולמדינות המערב הדמוקרטיות. אז מה יש כאן? מדוע השקרים הגסים? זה לא הקיפוח והגזענות, כי אלה אינם קיימים, ואין קשר בינם לבין תביעות לאומיות חיסוליות. זו התרבות הערבית-אסלאמית של החצנת האשמה ועל היותם קורבן של האחר, אך בעיקר אלה הם השקרים של הסייענים-המפעילים היהודים, שונאי עמם, אשר האדאולוגיה המובילה שלהם היא דה-לגיטימציה ודה-הומניזציה של ישראל, על-פי הדגם של דרום-אפריקה. אדולף היטלר דיבר אודות עוצמת וחשיבות "השקר הגדול":

באמצעות שקרים מתוחכמים שחוזרים שוב ושוב, אפשר לגרום לאנשים להאמין שהשמיים הם גיהנום והגיהנום הוא השמיים. ככל שהשקר גדול יותר כך הוא יתקבל באמונה רבה יותר.

ושר התעמולה שלו, גבלס, קבע, "אם תשקר זמן מספיק ואף אחד לא יפריך זאת, השקר יהפוך לאמת מוסכמת."

שתי מגמות בולטות עולות מדו"ח האגודה :

ראשית, תסמונת הקיפוח

בעקבות דו"חות העוני בישראל, פרסמה עמותת מוסאנוא כי "ערבי ישראל עניים פי ארבעה מהיהודים." בחסות עיתונאי שלא בדק ולא חקר, הוא מצטט כי "יותר ממחצית מהמשפחות הערביות

¹⁹ איתן קושניר, ישראל היום, 9 בדצמבר 2007. הכותרת שלו, בצבעים אדום/שחור זועקים, מוכיחה את סדר היום של התקשורת: גילויי הגזענות נגד ערבי ישראל – לשיא חדש". זוהי גם הכותרת הסנסציונית במעריב, "עלייה חדה בארועי גזענות כלפי ערבים", מעל לוגו בצבע, "לחיות בכבוד: גזענות בישראל", 9 בדצמבר 2007.

הן משפחות עניות, וארבע מאות אלף ילדים רעבים.²⁰ וכמובן, מיד נזקקו חברי הכנסת הערביים להעלות את הנושא לדיון בכנסת, ובמטרה לקבל עוד כמה מיליארדי שקלים מכספי משלמי המסים היהודים.²¹ וכמו ברשות הפלסטינית שקיבלה מיליארדי דולרים רבים מהמערכת הבינלאומית, ושום משפחת פליטים אחת, ולו אחת, לא שוקמה, וכל הכסף הולך לשחיתויות ולטרור, כך ימשיכו מיליארדי השקלים של משלמי המסים היהודים להגיע להנהגת ערבי ישראל, לעמותות מסיתות, להמשך השנאה הגזענית האנטי-יהודית. איש בישראל לא קם להביע זעזוע על העיוותים והסילופים. העיקר לקנות שקט. אנו עסוקים בבורסה, ואנשי העסקים היהודים עושים עסקים חובקי עולם, בהקפים ללא תקדים. אולם אף אחד לא מסתובב להביט לאחור ולראות כיצד מדינת ישראל היהודית והציונית נעשקת ונגזלת, ובעצם נגנבת על-ידי ערבי ישראל.²²

זו דוגמא נוספת לעוצמת התקשורת המפרסמת נתונים מסולפים. איש לא חוקר ולא בודק: ערבים רעבים זה סנסציוני – אז מפרסמים. ואף אחד לא יבדוק את "העוני" הקיים בכפרים הערבים, ולא ישאל כמה כסף ניתן בעבר, בכמה מחזורים, כדי שהביוב לא יזרום חופשי והרחובות יהיו סלולים, ומדוע אין שטחי ציבור וגנים פורחים. אף אחד גם לא יביט מעל לביוב, כדי להשקיף על בתים מפוארים, טירות מנקרות עיניים, ומשאיות ורכבים חדישים.²³

האלם הישראלי מקורו במבנה הנפשי של היהודי הגורר עמו רגשות הנחיתות מן הגולה. כך טוען רונן שובל, יו"ר תנועת "אם תרצו", קיים פחד מאכיפת החוק על הבטיו האזרחיים והפליליים על הערבים: גזילת קרקעות; חוקי בנייה; חלקם העצום בתאונות דרכים ואי שלילת רשיונותיהם והכנסתם לכלא; התערבות בג"ץ לטובתם, גם כשמדובר באדמות קק"ל של העם היהודי, או אי הוצאת מפלגות גזעניות ופשיסטיות ערביות מחוץ לחוק; וכל-זאת, ולהמשיך לטעון כי הם אזרחים נאמנים.²⁴

לצד הטרור הערבי נגד מדינת-ישראל ותושביה, קיימת מערכת רחבה של "עבריינות לאומנית", דו"חות משטרת ישראל מעלים תמונה קשה אודות מעורבות ערביי-ישראל בפשיעה לסוגיה: גניבות חקלאיות ורכב; פריצות לבתים וחבלות חמורות; תיקי שוד בנסיבות חמורות, הצתות וסיוע לשוהים בלתי-חוקיים; שימוש בנשק חם בעבירות פליליות וכמעט מונופול על סחר בנשק או בהחזקתו,

²⁰ איתמר ענברי, מעריב, 17 בפברואר 2008.

²¹ ראה הניתוח המחקרי של ד"ר יובל ברנדשטטר, "הפצצה הדמוגרפית: כיצד מממנת ישראל את הגייס החמישי הפורה בקרבה", נתיב, 106\105, ספטמבר 2005, עמ' 47-51. הנתונים שהוא מביא מוכיחים לא רק את רמת השרותים הגבוהה שהם מקבלים, אלא גם, ובמקביל את העלייה המדהימה בשיעורי הקיצבאות והמענקים השונים שהם מקבלים ממשלמי המסים היהודים.

²² הדוגמא האחרונה היא התכנסותם הנואשת של ראשי הרשויות בצפון ובנגב, בכפר תבור, ויציאתם במתקפה חריפה נגד הציבור הערבי בגליל, תוך קריאה לממשלה לייחד בדחיפות את הגליל והנגב.

²³ שתי דוגמאות אינדיקטיביות להפקרות בישראל הן תשלומי הקיצבאות ולביטוח לאומי שניתנות למשפחת הטרוריסט הרוצח בפיגוע בנהרייה, חובישי, ומזעזע יותר – המשך משכורתו כחבר-כנסת של הבוגד עזמי בשארה. בכל מדינה נורמאלית האדם הזה היה יושב בכלא לכל חייו בגין בגידה במולדתו וכל זכויותיו היו נשללות. אך בישראל המופקרת נתנו לו לברוח – כדי שישמץ את ישראל מבחוץ; יעביר להם מודיעין שוטף; ואולי, כמו קייס, עובייד, יפעיל "מתנדבים" אוהדים תומכי מפלגתו. ולא רק זאת, אלא שישאל ממשיכה לשלם לו את משכורתו החודשית, ועוד מאתיים אלף שקלים "מענק פרישה". וכעת התבררנו כי משפחת רוצח הילדים בשיבת "מרכז הרב", במרץ 2008, תקבל החזר ביטוח לאומי על הוצאות הקבורה ואולי גם פנסיית שארים. מדינת ישראל באמת השתגעה, וטירוף המערכות הזה הוא הגורם לערבי ישראל להמשיך ולהרוס ולהמשיך ולתבוע עוד ועוד. ואחר-כך מתפלאים מדוע אחוז ההצבעה לכנסת בקרב הציבור היהודי נמצא בירידה תלולה, וקיים יאוש לא רק מרמת ואיכותם של חברי הכנסת, אלא בעיקר באמון בממשל ובפעילותו בשם האינטרסים של העם היהודי ומדינת ישראל.

²⁴ רונן שובל, מעריב, 1 בנובמבר 2007.

ובעיקר סחר בסמים, ואלימות נוער בהיקפים גדולים. המשמעות הכוללת, כי החברה הערבית אלימה הרבה יותר מהחברה היהודית, וקיים צידוק דתי ולאומני לפשיעה ולאלימות.²⁵ חלקם של ערבי ישראל בעבירות תנועה חמורות ובתאונות קטלניות גדול פי שניים מחלקם באוכלוסיה. כלומר, כארבעים אחוז מכלל מקרי הפשיעה בישראל מיוחסים לערבים, 35% מעבירות הרכוש, ו-50% מסך הגניבות. קורבנות הפשיעה הם בעיקר יהודים.²⁶

"הנרטיב" הבולט ל"קיפוחם" הוא הסוגייה הקרקעית. כך פרסמה עו"ד טלי ניר, מהאגודה לזכויות האזרח, על מצבם הקשה של ערבי ישראל. מאז קום המדינה גדלה האוכלוסייה הערבית פי שבעה, אולם מחצית מהשטחים שהיו **בעלות ערבית הופקעו** ולא הוקם אף ישוב ערבי חדש (מלבד עיירות בדואיות **שהוקמו על אדמות בדואים**) [ההדגשות שלנו]. הערבים בישראל מהווים כ-20% מאוכלוסיית המדינה, אך שטח השיפוט של כלל הרשויות הערביות הוא 2.5% בלבד משטח ישראל. והיא ממליצה לנו כי הגיע הזמן לאפשר לערבים בישראל לבנות את בתיהם בכבוד ולהבטיח את זכויותיהם בקרקע.²⁷

הנה דוגמה לעיוות נתונים מכוון. בהנחה שהנתונים שהיא מביאה נכונים, ההשוואה היא לכלל שטח ישראל ולא לכלל השטח היישובי בישראל. אפילו עורכי דין צריכים מידה מינימאלית של יושרה והגינות. המציאות מעמידה באור מגוחך את דברי עו"ד ניר. כך, בסחינין חיים 24 אלף איש על שטח של 8,000 דונם, בעוד שברמת-גן חיים למעלה מ-150 אלף איש על שטח של 12,000 דונם, שרבע ממנו הוא פארקים וגנים. השוואה נוספת: בחיפה ובקריות מתגוררים כמיליון וחצי תושבים על שטח של 150 קמ"ר, ואילו ברצף סחינין מתגוררים שלושים וחמישה אלף תושבים על 35 קמ"ר, בצפיפות נמוכה פי עשר. נתונים שוטפים מוכיחים כי 87 אחוז ממשקי הבית הערביים הם בבעלותם, לעומת 68 אחוזים ממשקי הבית היהודיים. לא רק שקיים אחוז כה גבוה של בעלות ערבית על בתים, אלא ברובם בתים שהסקטור היהודי העירוני רק יכול להביט בקנאה על רמתם ואיכותם. בפועל, ההכנסה הפנויה של משקי-הבית היהודים פחותה מהערבים בישראל. משק-בית יהודי מוציא 24 אחוז מהכנסתו על דיור, לעומת 16 אחוזים במשק בית ערבי.²⁸

הם כל כך מקופחים, שהרשויות המקומיות הערביות מבזבזות סכומי עתק שהן מקבלות, ואחת למספר שנים, משרד הפנים מוחק סכומי עתק נוספים – חובות והגרעונות האדירים שהם מייצרים. פועל שילוב קטלני: מחדלים ממשלתיים של אי-אכיפת החוק; חוסר התאמה בין תוכניות המתאר למצב בשטח, בין התפשטות תחומי הישוב לבין הכנסות הרשויות; והשחיתות החמורה בחלק מהרשויות הערביות. הכל יודעים כי ישראל לא תעשה דבר לחסל את התופעה, ותפעל בשקט לכסות את הגרעונות, או במקרה הטוב תפזר את חברי המועצה, ובמקומה יעלו בבחירות חברי מועצה

²⁵ <http://www.police.gov.il/persumim/douch_shnatea/xx_douch.asp>, ראה גם דו"ח הטרור השנתי של שרות הביטחון הכללי המופק כל שנה.

²⁶ ד"ר יובל ברנדשטר, "הפצצה הדמוגרפית", עמ' 50, שם.

²⁷ טלי ניר, *ידיעות אחרונות*, 30 במרץ 2008. כך תואר סיפור "קורע לב" בכותרות גדולות על שכונת דהמש בין רמלה ללוד, שבה אין כבישים וביוב והזבל נערס בכל פינה, והאומללות ועליבות חיהם הרבה של התושבים. רק בסוף הכתבה, בקטן, הועבר המידע כי השכונה נבנתה מגזל קרקע בלתי חוקי על אדמה חקלאית וכי האנשים יושבים במקום בו אסור להם לשבת: *מעריב*, 30 במרץ 2008. ורק שאלה קטנה נותרה – האם היתה מתפרסמת כתבה אוהדת ומעוררת רחמים אם יהודים היו גוזלים אדמה חקלאית ומתיישבים בה.

וכאשר גבי ניר מדברת על "אדמות הבדווים" כדאי שתטייל בכבישים המובילים לנגב, בואכה באר שבע ודרומה, ובואכה ים המלח, כדי לראות את ההשתלטות המוחלטת של הבדווים על הנגב. ראה: זאב וולפנזון, "ההשתלטות הבדואית על הנגב: סיפורה של התעלמות מבעיה קיומית", *נתיב*, 113, נובמבר 2006.

²⁸ ראה: זאב וולפסון, "שוד הקרקעות בגליל: הפקרות שהפכה למסורת, או מסורת שהפכה להפקרות", *נתיב*, 121, מרץ 2008, עמ' 31-39.

מחמולה אחרת שיפעלו באותה מתכונת. והידיעה הזאת מגבירה את המחדלים. חלק ניכר מהתושבים מכריזים שהם מתחת לקוו העוני מבלי שייבדקו, וכך אינם משלמים מסים לרשויות ולמדינה. נבנות שכונות חדשות בבנייה בלתי חוקית, ללא תשתית של כבישים, מערכות מים, ביוב וחשמל, וללא שרותים בסיסיים לצורכי ציבור, ומיד הם מכריזים על קיפוח – בהצגת הוילות המפוארות שאין בהן מערכות תשתית בסיסיות, שכאילו המדינה צריכה לספק להם ולא הרשויות המקומיות, וכאילו זה נעשה במכוון. נסיעה בכבישי הנגב תראה את הבתים המפוארים שנבנים בהתיישבות הבדווית הבלתי חוקית לצדי כל הכבישים הראשיים ולעומקם בשנים האחרונות, אך נתוני העוני אצלם הם הגבוהים ביותר. המדינה לא שולטת במגזר הבדווי, לא על הנייר ולא במציאות. אין אכיפת חוק, ויש הישר בעיניו יעשה, בפשע, בגניבות רכב ורכוש, בפרוטקשן, בריבוי נשים, בגזל הקרקע.²⁹

על אף זאת, נתוני בנק ישראל לשנת 2006 מראים כי 44 אחוזים מערבי ישראל דיווחו כי רמת חייהם מתחת לקו-העוני. הכיצד? התשובה נעוצה בכלכלה שחורה הפועלת באמצעות כסף מזומן; אי דיווח על הכנסות; ואי-אכיפה של רשויות המדינה. הכלכלה השחורה, מוערכת בסדר גודל של 20 אחוז מהכלכלה הרשמית של ישראל. ערבי ישראל עובדים בעיקר עם כסף מזומן. כלכלת מזומנים מבטיחה שני ממדים בולטים: ראשית, לא משלמים מס-הכנסה, שהרי תמיד ניתן לטעון שאין לך הכנסות; ושנית, כבונוס, מקבלים קיצבאות ביטוח לאומי, שהרי הנתונים הרשמיים מראים העדר הכנסה פורמלית, ומכאן עוני.

נתוני האבטלה והעוני עומדים בסתירה בוטה לנתונים בנוגע לבעלות על בתים, אביזרי חשמל קיימים ומכוניות. התופעה חמורה אף יותר בנוגע לסרבנות תשלום מיסים: גביית מיסי הארנונה ברשויות הערביות היא פחות ממחצית הגבייה ברשויות היהודיות. דבר זה נכון גם באשר לתשלומי מס הכנסה. ביחס לרמת-החיים (שנמדדת בשטח מגורים, במספר מוצרי חשמל, בצריכת חשמל לנפש, במספר המכוניות לנפש), מצבם של ערבי ישראל טוב לאין ערוך מקבוצות רבות באוכלוסייה היהודית. כספי המסים בישובים היהודיים גדולים פי עשרה מאלה בישובים הערבים, אך חלקה של המדינה בתקציבי השלטון המקומי בישובים הערבים גדול יותר מזה הניתן לישובים היהודים. אחוז משלמי המסים והאגרות בקרב ערבי ישראל נמוך ביותר לעומת האחוז הגבוה של מקבלי קצבאות ותשלומים בביטוח הלאומי. דבר זה נכון גם באשר לבניית בתים על-פי רישוי והיתר, והקצאת שטחים לבנייה ציבורית, לכבישים ולמוסדות חינוך ותרבות.

הם פורעים בחוקי המדינה בה הם טוענים לאזרחות, ומשתלטים על אדמותיה; הבנייה שלהם היא בתים צמודי קרקע, ללא רישיון ואישורים; אינם משלמים ארנונה כי ברשויות לא גובים מהם, ובכך נוצרים משברים מוניטאריים מכוונים של מיליארדי שקלים; והם יודעים כי ממשלות ישראל תמלאנה את מחסורם, ותכסנה את החובות מכספי משלמי המסים היהודים, רק ש"יהיה שקט". כגודל זעקות הקיפוח של ערבי ישראל, בתהודה מוגברת של היהודים הסייענים-המפעילים שלהם, כך ממשלות ישראל משלמות "כספי חסות". העיקר ש"יהיה שקט".

בהדרגת העמותות הרבות ו"ועדת המעקב", ערבי ישראל מוסתים להתפרע בחסות אירועים שטיפחו, כמו "יום האדמה" ו"נרצחי אוקטובר", מחונכים לשנוא את המדינה בה הם חיים, תוך חתירה בלתי נלאית לחסלה,³⁰ ומקימים מוסדות פוליטיים, חינוכיים, תרבותיים וכלכליים נפרדים, לקראת המדינה שבדרך. למרות כל אלה, למרות הפעולות המכוונות המביעות אי-הכרה במדינה; התנגדות מוחלטת לסמליה הלאומיים ואי כיבודם (יותר נכון ביזויים) – הם תובעים את כספי היהודים בהיותם "אזרחים". וכלל לא אכפת להם שאזרחות משמעה נאמנות וציות לחוקים וכיבוד הסמלים הלאומיים.

²⁹ רועי כ"ץ, "מהנעשה בנגב", ישראל היום, 16 באפריל 2008.

³⁰ ראה צבי בר, ראש עיריית רמת-גן, מעריב מוסף שבת, 25 במאי 2001.

אכן, צדק ישראל קניג בספטמבר 1976, ואמירותו מוכחות יותר היום, בקובעו כי "האוכלוסייה הערבית מעמידה אותנו בסכנת קיום, וצריך לנקוט צעדי מנע."³¹ הדו"ח קבע: בתוך עשור תבוצע השתלטות ערבית מבחינה דמוגרפית ופוליטית על אזורי עכו ונצרת; יש להקדיש לאזורי הגבול בצפון-מערב המדינה ונצרת תשומת לב מיוחדת; יש להחיל את חוקי המדינה על ערבי ישראל, ביחוד בנושאי חוקי התכנון והבנייה; המנהיגות הערבית הרדיקאלית הופכת לנושאת הדגל בדרך לחיסולה הפיסי; החברה הערבית תעבור מהפנמה בידולית להחצנה אלימה נגד המדינה; שלטונות המס לפעול להעמקת גביית המסים באורח קשוח.

מבין כלל תושבי ישראל בשנת 2003, 12 אחוזים מתגוררים ברשויות מקומיות ערביות, אך הם זוכים ל-30 אחוזים מסך התקציבים המיוחדים של משרד הפנים; ל-27 אחוזים מסך מענקי האיזון; ל-28 אחוזים מסך תקציבי הפיתוח; ול-27 אחוזים מסך תקציבי בניית כיתות חדשות. תקציבי חינוך ממשלתיים מופנים למימון עמותות אסלאמיות קיצוניות, הפועלות בגני הילדים ובבתי הספר היסודיים, ומחנכות לשנאת ישראל. בכך הן מקבעות בתודעת הילדים את הזיקה הפלסטינית למלחמה ביהודים ולחיסול ישראל.³² אך מדוע להלין? מעשי ישראל הם הבעיה. כהענות לתביעת חה"כ צרצור, הודיעה שרת החינוך, תמיר, כי לימודי האסלאם יהפכו למקצוע חובה בבתי הספר הערביים.³³ והאחריות להוראה שם? התנועה האסלאמית, שוחרת השלום.

שורש המשבר עם ערבי ישראל, טוען בן דרור ימיני, מצוי בשאלת הזהות. הם סובלים מסכיזופרניה תרבותית ולאומית, ומעמידים את הרוב היהודי בפני דילמות לא פשוטות. ואנחנו, כהרגלנו, לא רוצים לראות, לדעת, ולשמע. מי שחושב שעוד תקציבים לחינוך או לתשתיות יפתרו את הבעיה, משלה את עצמו. האמת הפוכה. ככל שהם מתקדמים יותר, כך המחאה הבוטה שלהם מתעצמת. זו לא מחאה כלכלית או חברתית, אלא פעולה במטרה למחוק את הזהות היהודית ולהכריז על "מדינת כל אזרחיה".³⁴ כך, בתגובה לדברי ערביי ישראל, סעיד בדראן, השואל: האם אנחנו פרימיטיביים? וקרא להפנים את ערכי המודרניזציה של החברה המערבית,³⁵ השיב לו עורך-דין אשרף עדווי מטורעאן: **החברה הערבית בכלל והפלסטינית בפרט הן בעלות "תרבות הסוככת תחת כנפיה ערכים ומנהגים שאין להם אח ורע באף אחת מתרבויות היקום... אנו בני תרבות אצילה החסינה מפני מנהגים חולפים."** (ההדגשה שלנו)³⁶ וזו בדיוק הבעיה, לא רק הר האסלאם לא זו ממקומו 1400 שנה, כדברי אוריאה פלאצי, אלא גם הר הערבים לא זו ממקומו התרבותי והערכי.

אם ישראל היא מדינה גזענית ומקפחת, עושקת כלכלית ומבצעת טיהור אתני, כיצד יתכן שהיא מהווה מוקד משיכה להגירה של ערביי יש"ע לתוכה בהיקפים ללא תקדים? מדוע תעודת הזהות של ישראל כה מושכת?

³¹ אמיר גילת, מעריב, 17 ביולי 2000.

³² חני לידור, יו"ר סניף הסתדרות המורים בחיפה והצפון, זמן חיפה, 22 ביוני 2007.

³³ איתמר ענברי, מעריב, 19 באוגוסט 2007. ראה גם תביעתם להקמת זרם חינוך עצמאי ותוכניות לימוד שהם יקבעו: איתמר ענברי, מעריב, 10 ביולי 2008.

³⁴ בן דרור ימיני, מעריב, 5 במאי 2000.

³⁵ מעריב, 4 בספטמבר 2002.

³⁶ מעריב, 9 בספטמבר 2002.

סוגיה לא פחות אינדיקטיבית לענין מיתוס הקיפוח, ובתמונה רחבה יותר, היא **תופעת ההגירה** לתוך ישראל. אם ישראל היא מדינה גזענית ומקפחת, עושקת כלכלית ומבצעת טיהור אתני, כיצד יתכן שהיא מהווה מוקד משיכה להגירה של פלסטינים בהקפים ללא תקדים? שלא לדבר על הפליטים המתדפקים על שעריה, אלה המעטים שהצליחו לברוח מארצותיהם מרדיפות האסלאם הסובלני ושחר השלום. מדוע תעודת הזהות של ישראל כה מושכת? לפי נתוני משרד הפנים, מאז הסכמי אוסלו ב-1993 ועד 2002 היגרו לישראל מאה וארבעים אלף ערבים. מאז המספר הזה הוכפל. זה עוד אסון של אוסלו והחורבן שהוא מביא על ישראל. זו הוכחה שהערבים אכן מממשים את זכות השיבה. התופעה "מאיימת קיומית על צביונה היהודי של מדינת ישראל", הביאה את שר הפנים, ישי, "לבדוק דרכים לבצע שינויי חקיקה שיצמצמו את התהליך."³⁷ מבוצעות רמאויות בהיקף גדול; שוהים בלתי חוקיים, המנצלים את גורם הזמן; רישום נולדים בהיקף גדול לערביה הישראלית; נישואין פיקטיביים, תוך הבאת בני המשפחה מהשטחים ורישוםם כתושבים; פוליגמיה – השבת פליטים; תיירים ממדינות ערב הנשארים במעמד נשואין; רישום ילדים תושבי השטחים, שאימותיהן היו בעבר ישראליות, ועוד מעשי הונאה מסוג זה.

בעיה הרבה יותר חמורה מבחינת השלכותיה הקיומיות היא השיבה הפנימית – "העקורים הפנימיים". מזכיר הועד הארצי להגנה על זכויות העקורים, ארגון-גג המאגד עשרות ועדים של פליטי כפרים בתחומי ישראל, עו"ד ווקים ווקים, טוען כי לא רק שאין קשר בין זכות השיבה, אלא שאפילו אם היא תיפתר, עדיין תעמוד התביעה המוחלטת של ערבי ישראל לשוב לבתייהם.

ממשלת ישראל צריכה לזכור שגם אם היא תצליח לכפות על הרשות הפלסטינית איזושהו דמוי הסכם שימסמס את זכות השיבה, היא תצטרך להמשיך ולעמוד מול התביעות שלנו – לממש את זכות השיבה שלנו לבתינו ולכפרינו. כל הסדר עם הפלסטינים חייב לפתור בראש וראשונה את בעיית הפליטות של אזרחיה העקורים.³⁸

עשרות עמותות וקואליציות ארגוניות בהשתתפות יהודים, כמו עמותת "זוכרות" היהודית-אנטישמית,³⁹ פועלות לממש את זכות השיבה של הערבים בישראל לבתייהם משנת 1948, תוך שהם מאיימים לקרוא לקהילה הבינלאומית להחרף את מדיניות החרם נגדה ולהטיל עליה סנקציות, כדברי אמיר מחיול, יו"ר *אתג'אה*, ארגון הגג של העמותות הערביות. לצורך זה הם מקיימים עצרות וכנסים תחת הכותרת "קואליציית השיבה הפלסטינית" בנושא "זכות השיבה והשלום הצודק". כשישראל תכריז על יום העצמאות ה-60, הם יכריזו על שנת השישים ל"נכבה" הפלשתינית, כשנת המאבק לשיבת הפליטים ליישוביהם ולהשבת רכושם בהתבסס על החלטות האו"ם ואמנות זכויות האדם.⁴⁰ השיבה היא זכות אישית וקיבוצית, שלא מתבטלת בשל התיישנות, ואין לשום אדם זכות או סמכות לוותר עליה.⁴¹ אכן, הנכבה מעולם לא עסקה בניסיון לטפל ולפתור את סוגיית הפליטים,⁴²

³⁷ דברי שר הפנים אלי ישי, *הארץ*, 6 בפברואר 2002.

³⁸ *הארץ*, 8 בינואר 2001.

³⁹ כדברי בן דרור ימיני. ראה על מעלליה: בן דרור ימיני, *מעריב*, 14 במרץ 2008.

⁴⁰ התופעה המרתקת, כמו מרבית הנושאים והמלל של ערבי ישראל והפלסטינים, כי מושג ה"נכבה" לא הומצא בשנת 1948, אלא בשנת 1920, ואין הוא קשור ב"שוואה" של הפלסטינים, אלא מטרתו היתה בדיוק הפוכה: לא ייחודיות לאומית פלסטינית שנפגעה, אלא התנגדות מוחלטת לפלסטיניות וראיית התושבים הערבים את עצמם חלק מסוריה הגדולה. ג'ורג' אנטוניוס, לאומן ערבי נוצרי, שספרו הגזעני נלמד באוניברסיטאות בישראל, ומשמש אורים ותומים לשמאל היהודי האנטי ציוני, מציין כי "שנת הנכבה היתה 1920, השנה שהתברר לערבי ארץ ישראל כי המנדט הבריטי יפריד אותם מסוריה: George Antonius, *The Arab Awakening*, Beirut: Khayay's, 1945, p. 314.

⁴¹ מעריב באינטרנט, (NRG), 11 ביוני 2007.

אלא בעיצוב התודעה והפרקטיקה של חיסול עם ומדינה גם יחד. כחלק מהמאבק החיסולי שלהם, החליטו מנהיגיהם לחלק חוברות לכל תלמידי בתי הספר ובכל היישובים הערבים, בחסות מוסד אבן ח'לדון בטמרה, בראשות ד"ר אסעד גאנם, ובו הסיפור הפלסטיני על "השוואה" שלהם בשנת 1948.⁴³

בניגוד לסכסוכים אתניים אחרים בעולם בעקבותיהם נעקרו מיליונים מבתיהם, ומדובר במאות מיליוני פליטים בהיסטוריה ומעל 130 מיליון רק במאה ה-20, סוגיית הפליטים הערבים נתפשת כיוצאת דופן ונצחית, ואין להם שום ספק לגבי מהות פתרונה: שיבה הביתה, על חשבון חיסול עם ומדינה. למרות שמרבית בעיות הפליטים הלאומיים בעולם נפתרו במקום מושבם החדש; למרות שבעית הפליטים הערבים היא הקטנה והפשוטה ביותר; ולמרות שבפועל היו חילופי אוכלוסין בין יהודי ארצות ערב לבין הערבים, והיהודים היו במספרים גדולים יותר והשאירו אחריהם רכוש גדול הרבה יותר – בכישרון מדהים הפכו ערביי ארץ ישראל למסכנים היחידים של העולם, וקיבעו בתודעה העולמית את הסכסוך עם ישראל למקום היחיד המדמם בעולם.⁴⁴

"הקורבניות" הערבית היא כה עמוקה, שלא תנוח דעתם עד שיחסלו את מדינת ישראל, כדי לחזור לתווך ובוהו האנרכי שלהם, שהרי פלסטיניות היא הזדהות פוליטית ולא מוצא לאומי. בישראל התאהבו בסיסמא "שתי מדינות לשני העמים – אנחנו פה והם שם", כמוצא אוטופי לפתרון הסכסוך, מבלי שהם מבינים שיש רק שתי "בעיות פשוטות" שהופכות את הסיסמא לחסרת תוחלת ואווילית במהותה: האחת, ה"פלסטינים" ב"שטחים" רוצים את כל א"י המערבית, ולא פחות מהכל; השנייה, ערביי ישראל רוצים מדינה דו-לאומית בשלב הראשון, בדרך להקמת מדינה ערבית אחת גדולה, ואותם יהודים מועטים שיישארו יהיו במעמד של בני חסות (ימי). כלומר לא שתי מדינות לשני העמים, אלא מדינה אחת גדולה לעם אחד. סיסמא יותר "ותיקה" ויותר אווילית היא "שטחים תמורת שלום". זהו הקוד התפעולי המקיים את מר"ץ ושותפותיה בשמאל כהוכחה להבלותם הפוליטית. שלום משיגים תמורת שלום. ושלוש עושים אלה הרוצים בשלום, אלה שהפסיקו להיות אויבים, ולא עם אויבים. בשום מקום בהיסטוריה לא התקיימה התופעה של שטחים תמורת שלום. אבל מה זה חשוב, העיקר שמוכרים סיסמאות ונוטעים אשליות.

ערביי ישראל כל כך מקופחים, שלא תימצאנה בשום מדינה דמוקרטית מערבית מפלגות לאומיות סקטריאניות המייצגות מיעוטים לאומיים כמו בישראל. מטרתן האדאולוגית הפוליטית המוצהרת לא רק שאיננה עומדת בקנה אחד עם האתוס והמוסדות הלאומיים של המדינה, אלא שהן מצהירות במפורש על התנגדותן לערכי מדינת ישראל והזדהותן המלאה עם אויבי ישראל. ומנהיגי התנועות הללו – אנשים מנופחים מבחינה כלכלית ופנאטים מבחינה אדאולוגית, חותרים תחת המערכת הפוליטית בישראל בכוונה גלויה לחסלה מבפנים. דמוקרטיה מעודדת השתתפות פוליטית, גם באמצעות קבוצות אינטרס ולחץ. אך מפלגות פוליטיות אשר מזדהות עם לאומיות אחרת, חוץ-מדינתית, מפלגות אשר עוונות את הסדר הפוליטי של המשטר הדמוקרטי קיימות אך ורק במדינת ישראל. זהו אחד הממדים הבולטים המאפיינים את טרוף המערכות בישראל. בכל המדינות הדמוקרטיות המערביות, יש מיעוטים ערבים ומוסלמים, אך אין בהן מפלגות סקטריאניות, לבטח לא בעלות אדאולוגיה נוגדת-זהות המדינה ופעילות מוכרזת לחיסולה. גם כאן הרוב היהודי הוא האשם,

⁴² 640 אלף פלסטינים לעומת 133 מיליון בעולם בין השנים 1914 ועד 1960. חצי אחוז בלבד. 640 אלף שרובם חיים בתנאים רגילים כמו במדינות ערב, לעומת 25 מיליון פליטים בעולם בכל רגע נתון "החיים על הגדר" כהגדרת האו"ם. 640 אלף פליטים ערבים לעומת מיליון פליטים יהודים שגוקשו ממדינות ערב ונקלטו והשתקמו במדינת ישראל. 640 אלף סליטים שרכושם הכולל נאמד בין מיליארד למיליארד וחצי דולר, לעומת מיליון פליטים יהודים שרכושם הוחרם ונאמד לפחות פי שלושה.

⁴³ אסעד גאנם, הארץ, 10 ביוני 2008.

⁴⁴ See details: David Bukay, *Arafat and the Politics of Paranoia*, Lewiston: Mellen Press, 2005, pp. 27-50.

בהסכימו לתופעה זו שאינה אלא איבוד לדעת לאומי, ובית המשפט העליון נותן הכשר משפטי לשרץ הזה.

כך, כאשר הוקמה קואליציית הכוחות הלאומיים והאסלאמיים, באיחוד של מפלגות רע"מ ותע"ל, טענו, טיבי וצרצור, כי

השלטון בכל הטריטוריה צריך להיות מוסלמי, כי זו אדמת וקף שצריכה להיות מונהגת על-ידי החליפה... על-פי המודל של חמאס... כל העולם צריך להיות תחת משטר אסלאמי, ויש לטאטא את המפלגות הציוניות.⁴⁵

לא צריך להיות משפטן, טוען ליאב אורגד, על מנת להבין כי שלטון אסלאמי סותר את עצם קיומה של כל מדינה דמוקרטית. סעיף 7 לחוק יסוד הכנסת קובע זאת. כך נפסלה תנועת אל-אד' בשנת 1965, אפילו ללא הסמכה חקיקתית, ולמרות שבשנת 1985 חוקקה הכנסת חוק המאפשר פסילת מפלגות, ובשנת 2002 תיקנה את החוק, והוסיפה כי תמיכה במאבק מזויין של ארגון טרור פוסלת את המפלגה, אך הדיקטטורה השיפוטית רוקנה את החוקים מתוכן. חזון המהפכה האסלאמית שולל לא רק את מהותה היהודית של ישראל, אלא גם את אופייה הדמוקרטי, ולמעשה את עצם קיומה. בגרמניה, בספרד, ובתורכיה בית המשפט מנע ממפלגות לרוץ לפרלמנט בעילות פחות חמורות. גם מועצת אירופה ובית המשפט האירופאי לזכויות האדם קבעו שניתן למנוע את הזכות להיבחר, כאשר מפלגה מסכנת את המשטר הדמוקרטי במדינה.⁴⁶

בנוסף, תופעה לא פחות מדהימה היא זמני שידור בערבית בשידורי ישראל הרשמיים בטלביזיה וברדיו. כל בדיקה בתחנות השידור הרשמיות במדינות הדמוקרטיות: ה-BBC בבריטניה; ה-CNN, ABC, NBC, בארצות-הברית; תחנות השידור בצרפת, וביתר מדינות אירופה – לא תמצאו שעות שידור, לבטח לא בפריים-טיים, של קבוצות מיעוטים, בתחנות הטלביזיה הלאומיות. קיימים ערוצי שידור ממלכתיים מיוחדים למיעוטים, אך לא שעות שידור בתחנות הראשיות. כמו-כן, נמצא בישראל תחנות רדיו ערביות מקומיות, בחלקן ברישיון של משרד התקשורת, המשמשות כלי תעמולתי בחומרים ובנושאים המשודרים ובמשתתפים בהן. היה גם ניסיון לפתוח תחנת טלוויזיה ומרכז למידע חילופי, בראשות אדם בשם פלסטין אסמאעיל, בשם אעלאם, מדיה, והתיימרות להחליף את תחנות השידור הישראליות ולבוא במקומן.

לסיכום סוגיה זאת. על השאלה האם ערבי ישראל מקופחים אובייקטיבית? התשובה היא לאו מוחלט. יתרה מזאת, במקרים רבים נהנים ערביי ישראל מזכויות יתר לעומת הרוב היהודי. התופעה היא דימונית לחלוטין מבית מדרשם של הסייענים-המפעילים היהודים.

⁴⁵ מעריב, ידיעות אחרונות, 16 בפברואר 2006.

⁴⁶ ליאב אורגד, מעריב, 19 בפברואר 2006.

חלקו השני של המאמר יראה אור בגיליון הבא

מרכז אריאל למחקרי מדיניות • Ariel Center for Policy Research (ACPR)

NATIV

נתיב

www.acpr.org.il • ariel.center@gmail.com